

Arrest

nr. 204 845 van 4 juni 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VANTHIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2018 om 14 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. B. VANTHIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, verblijft sinds 2001 in België.

Op 28 oktober 2009 wordt verzoeker door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en ter beschikking stelling van de regering gedurende vijf jaar.

Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer: H(...), D(...), geboren te (...), op (...), onderdaan van Slovaĳie, ALIAS: H(...), D(...), geboren te (...), op (...), onderdaan van Tjsekoslovaĳie wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen: Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V.G(...), Attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op minderjarige jonger dan 16 jaar – aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging- op minderjarige ouder dan 16 jaar – verkrachting-op minderjarige boven de 16 jaar – verkrachting-op kind onder de 14 jaar – verkrachting-op minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar – verkrachtingverzwarende omstandigheden-als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer – aanranding van de eerbaarheid-verzwarende omstandigheden-bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + TBR gedurende 5 jaar. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 2001 in het Rijk verblijft (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 04/04/2018) en dat hij op 08/12/2005 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Op 07/05/2006 een beslissing van weigering van die aanvraag werd genomen en op 08/05/2006 betekend. Betrokkene heeft dan een beroep tegen die beslissing ingediend. Op 18/12/2014 werd dit beroep verworpen. Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 04/04/2018 dat hij een vrouw en vier kinderen heeft die woonachtig zijn in België. Ze hebben recht op verblijf in België. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn kinderen inmiddels meerderjarig zijn. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM me zijn meerderjarige kinderen wordt niet aangenomen. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven

kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Slowakije. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Tevens verklaart betrokkene neven en nichten te hebben die woonachtig zijn in België, alsook broer en zus in Engeland te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien het feit dat de neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bovendien het feit dat de vrouw en meerderjarige kinderen, neven en nichten van betrokkene in België verblijven en dat de broer en zus van betrokkene in Engeland verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft ook verklaard medische problemen te hebben. een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd op 28/05/2018, er werd geen tegenindicatie vastgesteld om te reizen per vliegtuig.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten: Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op minderjarige jonger dan 16 jaar – aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op minderjarige ouder dan 16 jaar – verkrachting-op minderjarige boven de 16 jaar – verkrachting-op kind onder de 14 jaar – verkrachting-op minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar – verkrachting-verzwarende omstandigheden als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer – aanranding van de eerbaarheid-verzwarende omstandigheden-bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + TBR gedurende 5 jaar. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 04/04/2018 dat hij liever niet terug wil naar Slowakije. Indien er geen andere mogelijkheid is gaat hij er toch mee akkoord. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44 septies§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: -Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

Op 28 mei 2018 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod genomen met een duur van vijftien jaar.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending artikel 7 eerste lid 3° Vw en artikel 44 ter Vw en 44 quater Vw en art 45 Vw in samenhang met artikel 8 EVRM en artikel 7 handvest van de grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijkbestuur in het specifieke geval het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 45 VWEU.

1. Schending artikel 44 ter en art 44 quater Vw in samenhang met art 2 en 3 wet 29 juli 91

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing geen termijn vermeldt binnen welke hij het grondgebied met verlaten.

Artikel 44 ter Vw is echter heel duidelijk: Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan 1 maand te rekenen vanaf de kennisgeving.

Artikel 44 quater Vw stelt: Zolang de in art 44 ter bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd. Om elk risico op onderduiken tijdens de in art 44 ter bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgelegd na verleg in de Ministerraad.

Artikel 2 en 3 stellen dat iedere beslissing in rechte gemotiveerd dient te worden en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Toepassing op huidige beslissing:

Verzoeker heeft het bevel gelezen en nogmaals gelezen. De bestreden beslissing verwijst wel naar artikel 44 ter Vw doch past dit artikel niet toe.

Nergens in de bestreden beslissing staat de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten.

Verwerende partij begaat aldus een fout door geen termijn te vermelden. Bovendien mag deze termijn in geen geval korter zijn dan een maand.

Verwerende partij verwijst naar een wetsartikel doch ze past het niet toe. Mocht verwerende partij toepassing gemaakt hebben van artikel 44 ter dan mag de termijn niet korter zijn dan 1 maand.

Verzoeker toont aldus een ernstig gebrek aan in de formele motiveringsplicht waarbij zij de rechtsregel aanduidt doch deze gewoon niet toepast.

Het middel is gegrond wegens schending van artikel 44 ter, 44 quater in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2 Schending artikel 45 VWEU, artikel 7, eerste lid 3°, het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM

Artikel 45 VWEU stelt:

1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

- a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;
- b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;
- c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;
- d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen. 4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst

Verzoeker is van oordeel dat hij zich onmiddellijk kan beroepen op deze verdragsbepaling. Er is immers een discretie mogelijk en de bepaling is zo klaar als een klont suiker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel heeft tot doel dat de RVV kan nagaan of de overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wil zeggen dat bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording vAN de beslissing in aanmerking genomen kunnen worden.

Verzoeker zal in onderstaand betoog aantonen dat deze 4 zaken in de bestreden beslissing geschonden zijn.

c) Artikel 8 EVRM artikel 7 eerste lid Vw en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van toepassing van artikel 8 EVRM omdat er geen aanvraag tot gezinshereniging werd aangevraagd. Het feit is dat verzoeker en mevrouw [I.B.] nooit zijn gehuwd. Wel staat het vast dat zijn 4 kinderen kinderen zijn van hem en mevrouw [B.].

Verzoeker en zijn 'vrouw' werden door iedereen gezien als man en vrouw.

Er is dus wel een onredelijke inmenging in het privé-leven van verzoeker en zijn vrouw. De beslissing zegt terecht dat ze mevrouw [I.B.] niet kunnen verplichten het grondgebied te verlaten.

Doch wil dan zeggen dat verwerende partij zomaar een bevel om het grondgebied kan opleggen om hem te verplichten te scheiden van zijn vrouw?

Van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM is er aldus wel degelijk sprake. Verzoeker kan dit aantonen om inderdaad te verwijzen naar het arrest van 18 dec 2014 nr. 135.456 in de zaak met rolnummer 20.972. De aanvraag tot vestiging (oude wetgeving van voor 2007) werd aangevraagd op beider namen.

Uit het administratief dossier blijkt maar over duidelijk dat verzoeker een 'vrouw' heeft en 4 bloedeigen kinderen met deze 'vrouw'.

Artikel 8 EVRM is een begrip dat ruim dit geïnterpreteerd te worden en is veel breder dan enkel gehuwde vrouw / man relatie. Daarom omvat artikel 8 EVRM ook de term privé-leven.

Ook gedurende de 9 jaar in gevangenschap zijn beider elkaar blijven beschouwen als elkaars partner, hebben de kinderen hun vader blijven zien als hun vader.

Vanwaar verwerende partij het haalt om te stellen dat er geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 8 EVRM is voor verzoeker een raadsel.

Verwerende partij verwijst naar de vragenlijst. Doch deze vragenlijst van verwerende partij is veel te beperkt om te kunnen oordelen over al dan niet toepassing van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft zich helemaal niet bekommerd, zelf geen onderzoek gedaan, hoe de slachtoffers tegen de zaak aan kijken. Hun vader is welkom. Verzoeker en zijn vrouw hebben zelfs trouwplannen.

Verwerende partij schrijft een halve bladzijde vol dat de inbreuken die verzoeker heeft gepleegd onaanvaardbaar zijn en dat de maatschappij beschermd dient te worden tegen personen die dergelijke feiten plegen zonder zich maar even te vergewissen van hoe de slachtoffers (zijn kinderen) daar tegenover staan.

Impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel niet dat daarmee rekening meer wordt gehouden? Dat verwerende partij een onderzoek doet naar het welzijn van de slachtoffers?

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 EVRM wel delijk aannemelijk.

Gezien verzoeker zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in internationaal verdrag vindt artikel 7, eerste lid 3° Vw geen toepassing en kan er derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan verzoeker.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is totaal onredelijk en is ingegeven doordat verwerende partij zich niet heeft bekommert met alle en de specifieke omstandigheden eigen aan huidige casu.

Het middel is gegrond

3. artikel 43 par. 1 2° en par. 2

Het is correct dat de minister aan een burger op grond van artikel 43 een bevel kan geven omwille van redenen van openbare orde. Doch par 2 voegt daar onmiddellijk aan toe dat hij rekening dient te houden met de gezins toestand en de culturele integratie.

Verzoeker heeft 9 jaar doorgebracht in de Belgische gevangenis.

Verzoeker heeft in het bovenstaande er al op gewezen dat de minister weinig concrete informatie aangeeft om par. 2 toe te passen. Verwerende partij probeert wel maar vervalt in algemene beschouwingen. Zoals hierboven gezegd houdt in zijn motieven geen rekening met het feit dat zijn kinderen erop bezoek kwamen in de gevangenis, dat zij de daden van het vader hebben verwerkt, dat hun vader opnieuw welkom is. Het zelfde geldt voor zijn vrouw [I.B.]

De motieven die verwerende partij aanreikt zijn aldus niet dienstig.

Een schending van artikel 43 par. 2 Vw wordt aangetoond.

4. artikel 45 in samenhang met artikel 43 par. 1 2°

Artikel 45 Vw in par 2 geeft uitleg hoe het begrip openbare orde dient te worden begrepen zoals neergeschreven in artikel 43 par. 1 2°.

Het is duidelijk dat de beslissing genomen is op basis 43 par. 2° Vw. Het is duidelijk dat en de wet stelt het in het meervoud: strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Verzoeker heeft slechts 1 veroordeling opgelopen.

Doch het oplopen van 1 strafrechtelijke veroordeling is aldus onvoldoende om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij dient aan te tonen dat het bedrag van verzoeker 'werkelijk', 'actueel' en 'voldoende ernstige bedreiging' voor een 'fundamenteel' belang van de samenleving.

4 belangrijke woorden ontwaard verzoeker die allebei aanwezig dienen te zijn indien verwerende partij zijn bevel wenst te baseren op grond van artikel 43 par.1 2° Vw.

Verzoeker heeft de motieven gelezen doch nergens uit deze motieven kan verzoeker ontwarren dat verzoeker nu op heden een gevaar zou zijn en dan nog een gevaar die fundamenteel moet zijn dit wil zeggen tegen 's lands democratische instellingen.

Het motief ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij is geen motief die de beslissing kan schragen.

Het motief is niet bewezen. Dit is een blote bewering van de verwerende partij. Verwerende partij toont niet aan dat verzoeker nu, na 9 jaar gevangenis, nog steeds een gevaar zou zijn. Evenmin een gevaar voor een fundamenteel belang.

Het motief is derhalve niet bewezen in zijn feitelijk bestaan waardoor de beslissing geschraagd is op een ondeugdelijk motief.

Artikel 45 is duidelijk:

- 1 strafrechtelijke veroordeling is onvoldoende
- nergens blijkt uit de beslissing dat hij nu nog een gevaar zou betekenen voor de rust van de landgenoten in het Rijk.

Het middel is gegrond.

5. Besluit

- Verzoeker heeft aangetoond dat artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 23 BUPO wel van toepassing is.

- Hierdoor vindt artikel 7 eerste lid 3° geen toepassing omdat artikel 7 stelt 'onverminderd'.

- Verzoeker toont aan dat het motief dat verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende bedreiging zou zijn niet deugdelijk is. Het is immers niet bewezen dat hij, na 9 jaar gegeven nog een bedreiging zou zijn. Derhalve kan dit motief niet in rechte gebruikt worden.

- Strafrechtelijke veroordelingen (in het meervoud) zijn niet voldoende volgens artikel 45 par. 2. Verzoeker heeft slechts 1 veroordeling.

- Verder wordt er slechts heel karig gemotiveerd in verband met de gezinssituatie van verzoeker zoals artikel 43 par. 2 vereist. Dit impliceert een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De vragenlijst zegt weinig of niks. Dit komt omdat verzoeker niet echt een mondig persoon is.

- Verzoeker heeft aangetoond dat er een termijn van vertrek werd mee gedeeld zoals vereist is conform artikel 44 ter. Deze termijn kan 0 dagen betreffen doch het getal 0 staat nergens in de beslissing.

- Verzoeker heeft tevens aangetoond dat het bevel om het grondgebied te verlaten van een EU onderdaan strijdig is met artikel 45 VWEU.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel wordt de schending aangehaald van artikel 44ter, 44quater en 45 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het EU-Handvest, van de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 45 VWEU.

Verzoeker acht de bestreden beslissing onwettig omdat er geen termijn zou vermeld zijn waarbinnen hij het grondgebied moet verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing geen termijn vermeldt om het grondgebied te verlaten, omdat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn verwijdering, precies omdat hij geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde. Hij heeft dus logischerwijs geen termijn gekregen om het grondgebied te verlaten, hetgeen perfect mogelijk is wanneer er een gevaar is voor de openbare orde zoals in casu het geval werd geacht.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad terecht gewezen op artikel 44septies Vw. dat luidt als volgt:

Art. 44septies. [1 § 1. Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan (...).

Er is aldus geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht.

In een tweede middel wordt de schending van artikel 45VWEU, artikel 7, eerste lid, 3° Vw., het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM opgeworpen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op zijn gezinsleven. Zijn vrouw en kinderen hebben verblijfsrecht in België. Er zou niet onderzocht zijn hoe de slachtoffers tegen ‘de zaak’ aankijken. 1 strafrechtelijke veroordeling zou onvoldoende zijn om hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst op te merken dat verzoeker zich onwettig op het Belgisch grondgebied begeeft en dat hij geen werknemer is in de zin van artikel 45VWEU, zodat hij bezwaarlijk de schending van dat artikel kan inroepen.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat verzoeker veroordeeld werd voor het misbruik “op walgelijke wijze van zijn twee dochters” dixit de Procureur-Generaal in zijn schrijven van 29.12.2009.

Die walgelijke feiten hebben zich afgespeeld tussen 14 juni 1998 en 31.05.2009. Die feiten hebben zich ook meermaals voorgedaan in die lange periode.

Het Hof van Beroep heeft verzoeker ontzet uit zijn rechten gedurende 10 jaar. Hij is aldus nog steeds ontzet uit zijn rechten.

Het is aldus allerm minst kennelijk onredelijk dat er op administratiefrechtelijk vlak door het Bestuur wordt geoordeeld – op basis van die feiten, die zich over een zeer lange periode hebben voorgedaan – dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde.

Er werd zeer uitvoerig ingegaan op artikel 8 EVRM, en er kan alleen maar vastgesteld worden dat de bestreden beslissing zeer goed, zeer redelijk en zeer correct motiveert waarom de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van de openbare orde.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.”

2.3.3.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen termijn vermeldt om het grondgebied te verlaten, terwijl dit voorzien is in artikel 44ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat dit een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en van artikel 44ter van de vreemdelingenwet.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad geen termijn vermeldt om het grondgebied te verlaten.

2.3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 3°; artikel 43, § 1, 2° en artikel 44 *ter* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat dit bevel een motivering in feite, met name dat verzoeker als burger van de Unie geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ook wordt melding gemaakt van verzoekers familiaal leven en zijn gezondheidstoestand. Zoals reeds gesteld wordt een termijn om het grondgebied te verlaten, niet vermeld.

2.3.3.3. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3°; naar artikel 43, § 1, 2° en naar artikel 44 *ter* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44 *ter* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

De Raad wijst erop dat artikel 44 *quater* van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

*“Zolang de in artikel 44 *ter* bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.*

*Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44 *ter* bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”*

en artikel 44sexies van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Wanneer de specifieke omstandigheden van het geval dit rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde de verwijdering tijdelijk uitstellen. Hij deelt dit mee aan de betrokkene.

Om elk risico op onderduiken te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de burger van de Unie of zijn familielid een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.”

Uit artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, dat vermeldt wordt in de bevelscomponent van de bestreden beslissing, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn vermeldt binnen welke de burger van de Unie het grondgebied van het Rijk moet verlaten en dat, behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, deze termijn niet korter mag zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De verwerende partij ontkent in de nota niet dat het bestreden bevel geen termijn bevat waarbinnen verzoeker het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Zij bevestigt dat er geen termijn wordt vermeld *“omdat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn verwijdering, precies omdat hij geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde. Hij heeft dus logischerwijs geen termijn gekregen om het grondgebied te verlaten, hetgeen perfect mogelijk is wanneer er een gevaar is voor de openbare orde zoals in casu het geval werd geacht.”* De verwerende partij verwijst tevens naar artikel 44septies van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de vasthouding.

Het door de verwerende partij in de nota aangehaalde artikel 44septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan evenwel de duur van deze vasthouding telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen zijn ondernomen binnen zeven werkdagen na de vasthouding van de burger van de Unie of zijn familielid, wanneer zij met de vereiste zorgvuldigheid worden voortgezet en wanneer de effectieve verwijdering van de betrokkene binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een eerste verlenging kan de beslissing om de duur van de vasthouding te verlengen alleen door de minister worden genomen.

Na vijf maanden moet de burger van de Unie of zijn familielid in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding telkens met een maand worden verlengd, evenwel zonder dat de totale duur van de vasthouding meer dan acht maanden mag bedragen.

§ 2.

De burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in paragraaf 1, kan beroep instellen tegen de beslissing tot vasthouding die jegens hem is genomen, overeenkomstig de artikelen 71 en volgende.”

In casu moet worden vastgesteld dat een verwijzing naar artikel 44septies van de Vreemdelingenwet, geen reden vormt waarom aan verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend. Uit de hierboven weergegeven bepalingen van artikelen 44quater en 44sexies van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de verwerende partij indien nodig preventieve maatregelen kan opleggen om elk risico op onderduiken te verwijderen en ook dat de verwijdering tijdelijk kan uitgesteld worden. Bovendien kan verzoeker overeenkomstig artikel 44septies, § 1 van de Vreemdelingenwet inderdaad vastgehouden worden, zoals *in casu* het geval is en zoals vermeld wordt in de beslissing tot vasthouding. Het verweer dat een termijn niet nodig is omdat verzoeker vastgehouden wordt, kan niet gevolgd worden. Artikel 44septies van de Vreemdelingenwet schrijft niet voor dat in geval van vasthouding er geen termijn zoals voorzien in artikel 44ter van de Vreemdelingenwet zou moeten worden gegeven. Aan de Raad zijn evenmin andere bepalingen bekend die zouden voorschrijven dat aan een burger van de Unie geen termijn om het grondgebied te verlaten moet worden gegeven.

Bijgevolg wordt *prima facie* de schending aangetoond van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat het bevel een termijn vermeldt waarbinnen het grondgebied verlaten moet worden, in samenhang met de formele motiveringsplicht, omdat het bevel deze vermelding niet bevat.

Het enig middel is in de aangegeven mate *prima facie* ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.4.1. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker voert in dit verband het volgende aan:

“Indien verzoeker wordt teruggestuurd naar Slowakije is er in zijn hoofde een moeilijke te herstellen nadeel. Verzoeker gaat verder en stelt dat er een nadeel wordt verricht in hoofde van hemzelf die NIET meer te herstellen is gezien het leven niet eeuwig is maar eindig is.

Verzoeker wenst in dit opzicht ook te verwijzen naar de bijlage 13 sexies die verbonden is met het huidige bevel. In de bijlage 13 sexies werd hem een inreisverbod van maar liefst 15 jaar opgelegd.

Dit is totaal onredelijk. Temeer omdat uit het administratief dossier tot uiting komt dat zijn vrouw en al zijn kinderen in België aanwezig zijn. Dit wil zeggen dat het hem verboden wordt om zijn kinderen te komen bezoeken of zijn vrouw waarmee hij trouwplannen heeft.

De vrouw I. B. kan verwerende partij gelukkig niet dwingen om het land te verlaten doch het zal de RVV toch ook niet ontgaan dat mevrouw I. B. hier niet zomaar alles in de steek kan laten. Haar kinderen (ook de kinderen van verzoeker) leven hier, hebben kleinkinderen, ze heeft werk, ... het centrum van haar belangen ligt in West-Vlaanderen. De kinderen spreken zelf met een West-Vlaams accent. Verzoeker heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven ondanks de gebeurtenissen die gebeurd zijn en 9 jaar gevangenis.

Het feit alleen al dat er na 9 jaar gevangenis nog steeds sprake is van contact met zijn vrouw en zijn kinderen die in feite slachtoffer waren, duidt duidelijk op het feit dat er sprake is van een gezins- en/of privé leven.

De scheiding is niet alleen ene moeilijk te herstellen nadeel maar door de bijlage 13 sexies, 15 jaar verbanning, verzoeker is dan 63 jaar, een onmogelijk te herstellen nadeel.

Bovendien heeft het inreisverbod slechts uitwerking op het ogenblik verzoeker het Rijk heeft verlaten.

De bijlage 13 septies kan echter en alleen blijven bestaan indien er een voorafgaandelijk wettelijk en geldig bevel werd afgeleverd en het duidelijk vast staat dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Op heden staat niet vast dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Dat de beroepen tegen bevelen geen schorsende werking hebben, hebben alleen maar tot gevolg dat de rechtsonderhorige alle vertrouwen kwijt geraakt in de rechtstaat.

Verzoeker heeft een schending van mensenrechten aangetoond namelijk art 8 EVRM. Een schending van een mensenrecht is zo fundamenteel dat er sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel.

Dus ook aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.”

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op dezelfde datum als huidige bestreden beslissing, een inreisverbod werd gegeven met een duur van vijftien jaar. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van huidige bestreden beslissing, die geen termijn vermeldt en waarvan verzoeker dus niet kan weten of deze onmiddellijk dan wel na een welbepaald aantal dagen uitgevoerd zal worden, heeft als gevolg dat het inreisverbod van vijftien jaar in werking treedt, zoals verzoeker aangeeft.

Het verweer in de nota dat verzoeker zijn nadeel niet put uit de huidige bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk, aangezien een inreisverbod niet kan bestaan zonder een verwijderingsmaatregel, *in casu* de huidige bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat het inreisverbod uitdrukkelijk vermeldt dat *“de beslissing tot verwijdering (gaat) gepaard met een inreisverbod”*.

In casu wordt aangenomen dat dit voor verzoeker *prima facie* een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M.-C. GOETHALS